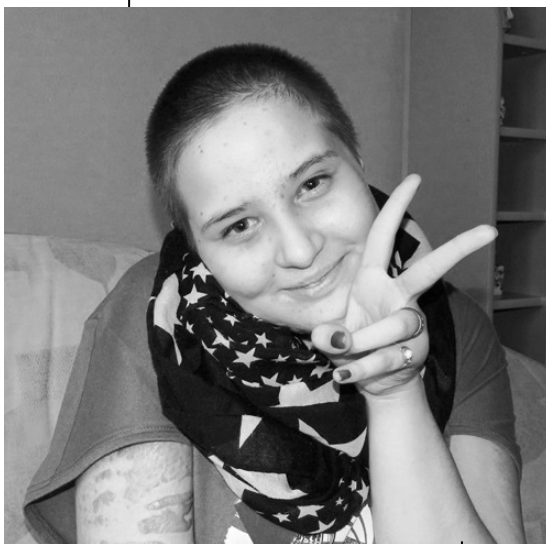

Janička Golkovská: Děkuji Bohu za život

V habartovské základní škole usedly 1. září v 8.B vedle sebe dvě nerozlučné kamarádky, Janička a Justýna. Obě dvě prožily v dubnu letošního roku událost, na kterou nikdy nezapomenou. Zasáhl je elektrický proud na odstaveném vagónu mezi Citi-cemi a Sokolovem a jen zázrakem přežily, zejména Janička. Od této nehody vnímá zcela jinak život kolem sebe. Je vděčná Pánu Bohu, že nezemřela. Utrpěla totiž popáleniny na 47 procentech těla, z toho 35 procent popáleniny třetího stupně a 12 procent druhého

stupně. Čtrnáct dní jí lékaři udržovali v umělém spánku, aby netrpěla ukrutnými bolestmi. Kromě nepřehlednutelných zranění na jejím těle je také nepřehlednutelná radost v Janiných očích. Váží si své rodiny, zejména maminky, která jí je velkou

oporou, ale také svých spolužáků, kteří jí do nemocnice psali, kreslili obrázky a povzbuzovali ji.

Janičko, jak se cítíš?

Moc dobře. Je tolik nového, co poznávám. Dříve jsem si nevšíkala věcí kolem sebe, neviděla jsem ty nádherné strohy, pěkné domy, hodné lidi. Dnes se raduji

z každého dne. Mnohokrát jsem děkovala Bohu, že mě nechal naživu. Dříve jsem se kvůli různým hloupostem dohadovala s mamkou, ale dneska všechno vidím jinak. Jsem za ni moc vděčná, máme se moc rády.

(Pokračování na další straně) 1

Janička...

(Pokračování ze str. 1)

Poznala jsem, jakou v ní mám oporu. Nic mi nevyčítá, nepřipomíná. Když jsme se po mém probuzení viděly poprvé, řekla, že to, co se stalo, je za námi, a že se o tom nebudeme bavit. Jasně, že jsem byla ráda, vždyť jsem ublížila nejen sobě, ale celé rodině. Tolik

se o mě báli. Babička mi dokonce přinesla do nemocnice dudlík :-D.

A co tvoje kamarádka Justýna?

Také s Justýnou nás tato událost sblížila. Zůstaly jsme kamarádkami a já se nebojím říct Justýně všechno a ona zase mě. Justýna byla v nemocnici měsíc a já tři, ale pořádně jsme se tam ani nepotkaly. Jednou jsem ji střídala na operačním sále. Zatímco mě elektrický proud zasáhl především nohy, tak jí hlavně ruce.

Jak se vůbec celá ta tragická nehoda stala?

Jednoho dne jsme šly ze školy – Justýna, Veronika a já. Verča měla rande se svým klukem Fandou v Sokolově a chtěla, abychom jely s ní. Tak jsme jely. Čekaly

S celou rodinou

jsem na něj na Bohemce, ale on nepřišel. Šly jsme tedy na autobusové nádraží, abychom mohly zase jet domů. Justýna ale nebydlí v Habartově, ale ve Svatavě, tak jsme se s Veronikou rozhodly, že ji vyprovodíme domů. Cestou nám Justýna vyprávěla, že když se potřebuje uklidnit, tak chodí k odstaveným vagónům naproti STK v Sokolově. Chtěly jsme se tam tedy podívat. U vagónů jsme si řekly, že si někam sedneme, ale nebylo kam. Spojovací tyč mezi vagóny byla špinavá, tak jsme si pomyslely, že vylezeme nahoru, sedneme si na vagóny a podríme. Justýna lezla první a já za ní. Původně měla být druhá Veronika, ale bála se. Když byla Justýna nahoře, tak říkala, že cítí

vibrování a že se bojí. Ve chvíli, kdy jsem za ní vyspěhala ještě já, tak se udělal záblesk a dál si už nic nepamatuji. Probrala jsem se na chvíli na lehátku, když mě hasič vezl do vrtulníku. Od táty jsem se později dozvěděla, že opodál cvičila nějaká paní, která uviděla bílý záblesk a slyšela volání o pomoc. Nejspíš jí vděčím za ochranu života, protože ihned přivolala pomoc. Ráda bych jí osobně poděkovala, ale nevím, jak se jmenuje, ani kde bydlí. Vrtulníkem mě odvezli nejdříve do Plzně a potom do Prahy na popáleninové centrum na Vinohradech. Justýna letěla nejdříve do nemocnice v Praze Krči a potom také na Vinohrady. V nemocnici jsem byla dva týdny v umělém spánku a

podstoupila devět operací včetně plastiky kůže. Nejvíc mám zasaženou levou nohu, ale mám spálenou i pravou nohu, ruce, hrud', krk. Věřím však, že časem jizvy vyblednou a aspoň trochu se vyhladí. Na levé noze mám poškozenou achilovku, takže úplně nedošlápnu na patu. Čekají mě rehabilitační cvičení.

Jak jsi prožila tři měsíce v nemocnici?

Po probuzení mi bylo těžko a smutno. Volala jsem mamku, a tak přišly sestřičky a vysvětlily mi, co se stalo. Byla jsem celá vykulená. Dozvěděla jsem se, že mamka za mnou jezdila, i když jsem nevnímala. Postupně jsem si ale na pobyt v nemocnici zvykla a začalo se mi tam líbit. Starali se o mě samí hodní doktoři a hodné sestřičky. Když jsem nemohla usnout, vzaly mě na sesternu, pustily mi televizi a uvařily kakao. Už před úrazem jsem si moc přála stát se zdravotní sestřičkou. Teď po něm to chci ještě víc. Chtěla bych pomáhat lidem, a když ne v nemocnici, tak třeba jako sociální pracovník. Do nemocnice

za mnou dokonce docházeli i pražští učitelé. Učila jsem se matematiku, český jazyk, angličtinu a počítače. Skamarádila jsem se s Hankou z nadace Lékořice, která

si do nemocnice přicházela hrát s malými dětmi. Těšila jsem se na ni, ráda jsem si s ní povídala. Také jsem tam poznala kamarádku Lucku z Velkých Popovic. Utrpěla úraz při grilování. Hodně mi dělaly radost obrázky a vzkazy od mých spolužáků ze školy, které mi mamka přivážela. Jsem ráda, že jsem s nimi mohla zahájit nový školní rok. Chovají se ke mně moc hez-

ky, i paní třídní učitelka Martina Vaňková.

Janičko, jaké máš koníčky?

Ve škole mě baví matematika a výtvarka. Chtěla bych se naučit hrát na klavír. Baví mě telefon, hraju na něm hry a povídám si na facebooku s kamarády. Dneska myslím na mého kamaráda a spolužáka Honzu Bakuru, který šel na dva měsíce do střediska výchovné péče. Honza je jako můj další brácha. Jinak bráchy mám dva, desetiletého Tomáše a rok a půl starého Samuela. Také mám ještě tříletou sestru Šarlotu. Mám hodně babiček, prababiček, dědků, pradědků a dalších příbuzných. Jsme velká rodina a skoro všichni bydlí v Habartově. Moji rodiče Hana a Tomáš se rozešli, když mi bylo osm a půl. Táta za mnou teď po úrazu jezdil do nemocnice a také doma nás s Tomem navštěvuje. Byl teď v nějakém klášteři, kam nesmí ženy, a přivezl mi odtamtud náramek s bílým kamínkem, na který nikdy nesáhla žádná žena. Já byla první :-).

Janička...

(Pokračování z předchozí strany)

Táta bydlí se svou přítelkyní v Nejdku.

Jaké máš ráda jídlo, jakou barvu, muziku?

Cordon bleu. To je řízek plněný šunkou a sýrem. Barvu mám ráda fialovou a můj nejoblíbenější zpěvák je Ben Cristovao. Pan Daniel Doležal, psycholog z nemocnice, mi přinesl tilko a CD podepsané Benem, on se s ním totiž zná.

Chtěla bys něco vzkázat lidem?

Tak chtěla bych poděkovat. Jsem vděčná rodině, kamarádům, spolužákům, lidem v našem sboru církve adventistů v Sokolově, všem, kteří jste na mě mysleli a přáli si, abych se uzdravila. Byla bych moc ráda, kdybyste si ze mě vzali ponaučení a vždycky přemýšleli o tom, co děláte. Dávejte na sebe pozor.

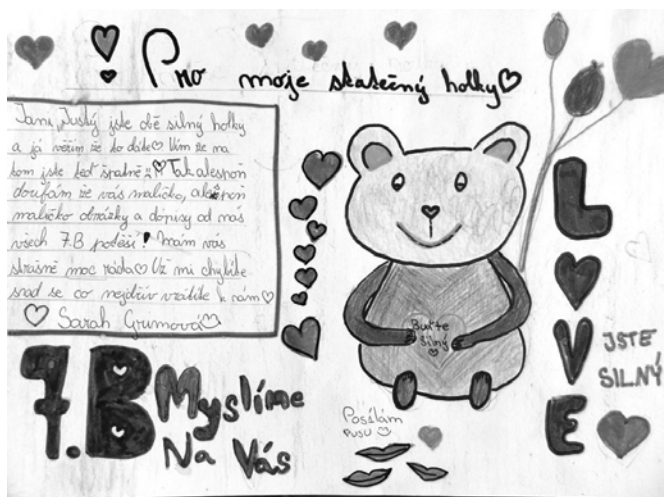
Janičko, moc Ti děkuju za Tvoje odpovědi a starosti o lidi kolem sebe. Máme Tě rádi a jsme moc šťastní, že tě Pán Bůh zachoval při životě. Věřím, že mu to v budoucnu podle svých možností vrátíš.

HANA KÁBRTOVÁ

Ocenění soucitné spolužáky

Janičky Golkovské třída 8.B z Habartova bude odměněna vedením sokolovské radnice za kamarádský přístup ke spolužákám, které utrply těžké popáleniny na vagónu mezi Citicemi a Sokolovem. Spolužáci oběma dívkám po celou dobu léčení psali povzbudivé dopisy, vzkazy, posílali jim obrázky a s radostí je od září zase přivítali mezi sebou. Ocenění společně s fi-

nančním darem 1 000 korun převezme zástupce třídy společně s paní třídní učitelkou Martinou Vaňkovou. Slavnost se bude konat v zasedací místnosti Městského úřadu v Sokolově dne 6. října od 13 hodin, zúčastní se jí i obě "polepšené" dívky - Janička a Justýna. Návrh na ocenění třídy podal spolek Pohlazení, kam Janička už několik let patří.

Děti jedou do Techmánie

Spolek Pohlazení jede šesti auty v neděli 18. září na výlet s dětmi do plzeňské Techmánie. Sraz účastníků je v neděli v 9 hodin na parkovišti u vlakového nádraží v Sokolově. Kdyby

někdo neměl možnost se na parkoviště dostat, ať se přijde domluvit do sboru na Kraslické 494 v sobotu 17.9. S sebou je potřeba pití, svačina, případně kapesné.

(hka)

„Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.“

(Marek 8:34-35)

Podstatou konzumní společnosti, ve které žijeme, je dosahování co největšího užitku s co nejmenším úsilím a rizikem.

Mnoho lidí v církvi si představuje i Pána Boha jako jakýsi nástroj pohodlné prosperity a zachrannou síť, která má předejít všemu nebezpečí života.

Apoštol Pavel je jednou z nejvýraznějších postav v Bibli, cestoval, zakládal sbory po celém Středomoří, rozšířil křesťanství do celého světa - ale přitom zažíval zpravidla velmi nebezpečné situace. Jednou ho vezli lodí do Říma k soudu (Skutky 27). Šlo doslova o život, když jste cestovali do Říma, museli jste přes moře a Pavel nenáviděl moře, zažil už třikrát ztroskotání lodi, moře rozhodně neviděl jako bezpečné místo, jednou byl podle svých slov ve vodě celý „den a noc“, než byl zachráněn.

Cestovat tehdy po moři bylo mnohem riskantněj-

ší, než je tomu dnes. Řím byl už tehdy velkým městem a musel být neustále zásobován za každého počasí jídlem po moři, město za to platilo kapitánům lodí s obilím, olejem a ovocem, ne za doručení zboží, ale předem, platili jste, ať obilí dorazilo, nebo ne. Stejně lhostejně se přistupovalo k dopravě lidí na těchto nákladních lodích.

Pavel cestoval právě na jedné z těchto lodí s obi-

laci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: Nikdo z vás nepřijde o život, jenom loď vezme za své."

Dovedeme si asi představit, jak si Pavel, tváří v tvář čtvrtému ztroskotání, říká: Jak bezpečné je následovat Ježíše? A když ztroskotali a konečně se celí mokří a promrzlí dostali na břeh nějakého ostrova (Malta), a seděli na břehu, a přestalo pršet, domo-rodci jim rozdělali oheň, tak Pavla, když chtěl přiložit, uštkla jedovatá zmije.

To je Pavel:

mnohokrát vězněn, třikrát bičován, jednou kamennován, čtyřikrát ztroskotán na lodi, jednou se den a noc topil v moři, pronásledován, vyháněn z měst, bit a teď ještě uštknut hadem. Pán Bůh Pavlovi nemohl připadat bezpečný. Pavlovi dokonce ta zmije zázračně neublížila, ale když se pak dostal k císaři do Říma, strávil tam zbytek života ve vězení a nakonec byl odsouzen k smrti a popraven. Pavlovi nemohlo připadat následování Krista bezpečné.

My žijeme v době, která se snaží minimalizovat nebezpečí a maximalizovat bezpečnost našeho majetku, zdraví a životů,

Nebezpečí zabezpečování

lím, z Alexandrie do Říma, v zimě, kdy je moře velmi neklidné, a měl s lodními důstojníky rozhovor o bezpečnosti:

„Mužové, vidím, že plavba bude nejen spojena s nebezpečím a velkou škodou pro náklad a loď, nýbrž ohrozí i naše životy.“ (Skutky 27:10-11). Ale nebyl vyslyšen - Pavlovi šlo o bezpečnost, ale majiteli lodi šlo o peníze...

A poté strávili celé dny na moři v prudké bouři. Loď nemohli ovládat - byli unášeni vlnami, vyhazovali věci z lodi, náklad (byl už zaplacen), pak výstroj, přišli o plachty a v nejtemnější chvíli bouře Pavel povstal a řekl: (v. 23-26) "Dnes v

(Pokračování na další straně) 5

ale Pavel musel vidět bezpečí svého majetku, zdraví a života jinak... jak?

Snažíme se mít pod kontrolou všechna rizika, aby naše životy byly bezpečné, ale je právě toto skutečně bezpečné? Je možné, že Bůh vidí bezpečí jinak? jak?

Před každým letem v letadle je školení s nafukovacími vestami... Stane se tím let bezpečnější? Cítí se lidé 10 kilometrů nad zemí bezpečněji s nafukovacími vestami pod sedačkou? Všechny ty cvičné poplachy a bezpečnostní zařízení - zdá se to smysluplné, účelné, ale opravdu to změní náš život, je pak bezpečný, cítíme se jistí, v bezpečí, zachránění ve svém životě? Je to právě naopak, lidé jsou stále více ze všeho vystrašení.

Chceme mít pod kontrolou všechna rizika, ale je to skutečně bezpečné? Není to jen placebo? Mohlo by to pomoci, ale pomůže to opravdu? Takhle konzumní minimalizace rizik a maximalizace užítku se přímo promítá do našeho systému hodnot - je možné, že Bůh má jiný systém hodnot?

Ježíš mluví o bezpečnosti v jedné krátké pasáži u Marka 8:31-37: Nejdříve nasytil tisíce lidí... "a začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech

vstát." A mluvil o tom otevřeně.

Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: Jak já, Petre, můžu následovat někoho, kdo chce změnit celý svět, ale sám není v bezpečí, nemá pod kontrolou svůj vlastní život a kráčí vstříc smrti? To ne! Na to Ježíš reagoval jednoznačně: (od v.33) "On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z cesty, satane; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život?"

To jsou velmi zvláštní a velmi silná slova. Ježíš říká, že následovat ho může být velmi nebezpečné, riskantní, těžké, říká svým následovníkům, nám, co znamená skutečné křesťanství - následovat Ježíše v tomto světě neznámá pohodu a bezpečí, ale nepohodu a nebezpečí, to není příjemná procházka parkem, sborový výlet, je to extrémní sport.

Na jeho prvních učednících zcela jasně vidíme, že skutečně to tak je.

Je možné vysedět Boží

království v teple doma nebo v modlitebně? Jestliže následování Ježíše má změnit svět, i toto město, pak nemůže být snadné, nemůže být bezpečné, bez rizik a problémů. Naopak: když usilujete o bezpečí a pohodu, děláte to špatně.

Pavel při následování Krista nebyl v bezpečí, právě naopak, byl větší nou v situacích, ve kterých by současník plakal a zoufal si. V listu Filipským hovoří Pavel o vnějším bezpečí a zabezpečování se takto:

(3:4-8) "Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc: obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon - farizeus; jde-li o horlivost - pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony..." Já bych si mohl myslet, že jsem zachráněn, mám všechno, co potřebuje člověk, aby byl zachráněn, jsem z věřící rodiny, z pravé církve, z rodu Benjamínova, to je syn pravice (milovaný syn), křesťan nejkřesťanštější, farizeus (konzervativec), v zachovávání zákona nejdůslednější, v Písmu nejvzdělanější, v čistotě víry nejhorlivější, bez chyby. Všechno, co dal Bůh člověku k jeho spáse, já jsem toho příkladem, a vše, čím je možné zabezpečit si život, a to i věčný život, to já mám.

Ale pak pokračuje takto:

(od v. 7) "Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu." Co že to považuje za ztrátu? (Termín z ekonomického, konzumního myšlení.) Pavel tu nemluví o věcech, které v církvi považujeme za modly, jako peníze, auta, kariéra, obdiv, domy, vzhled... Mluví o duchovních věcech - o své rodině, o svém vyznání, náboženské příslušnosti, o svém vzdělání, zásadovosti, svědomitosti, horlivosti, mluví o věcech, která dělají věřícího člověka tím, čím je - a právě tyto věci odkládá jako ztrátové, zbytečné, jako placebo.

Na čem my si zakládáme? Předpokládám, že to nejsou velká auta, velké domy, peníze, drahé dovolené, pracovní pozice,

ale o těch tu není řeč - jaké místo má v tvém životě tvůj původ? Tvá náboženská příslušnost, tvé znalosti, vzdělání, tvé tituly, to, jak vypadáš před lidmi, tvé postavení ve sboru, v církvi? Zde jde přímo o mou a tvou identitu, o to, nač ve skutečnosti v životě spoléhám, čemu věřím, na čem si zakládám. Co definuje tvou identitu? Tvá rodina? Tvé náboženství? Tvá sečtělост? Tvé zásluhy?

Pavel vyznává něco jiného: to, co jsem já, nedefinuji já. Ani nikdo jiný z lidí ani andělů, ale jen Bůh. A pokračuje, jde

ještě dál:

(v. 8) "A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno." Ve věci svého spoléhání, svého zabezpečení, odepisuje úplně všechno, co si lze v tomto světě představit, všechno může odejít, protože vedle Ježíše je to nic. A jde ještě dál: "Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za NIC, abych získal Krista a nalezen byl v něm."

V souvislosti se zabezpečováním v tomto světě už nemluví o ztrátách, ale o NICEM - v řeckém originálu "skubala" - lejna (kralický překlad: "jako lejna") Když je něco ztrátou, znamená to, že to chcete, ale nemůžete to mít. Lejno je něco, co nechcete, ale máte - a Pavel všechno v tomto světě přirovnává k lejnům. Všechno v tomto světě, v čem lidé hledají svou záchranu a bezpečí, včetně svých národních, etnických a náboženských kategorií, shledává pokrevně nejčistší a nejsečtější a nejnábožensčtější z náboženských vůdců Pavel "lejny".

A zatímco my minimalizujeme rizika, preventivně chráníme svůj klid, pohodu a bezpečí doma i ve sboru před všemi potenciálními problémy, usilujeme pro sebe o co největší materiální i duchovní zisk s co nejmenšími náklady a osobním

úsilím, Boží slovo nám připomíná: Uctívat Boha tímhle znamená uctívat ho lejny. Chcete-li pohodu, bezproblémové a bezpečné následování Krista, jste úplně mimo.

V křesťanství v žádném případě nejde o zabezpečování se a minimalizaci rizik a problémů - v osobním životě ani životě sboru. V křesťanství jde naopak o odložení všech těchto nicotných snah, o riskantní a nebezpečné vzdání se vlastní kontroly.

Křesťanství je loď v bouři, kterou nikdo z lidí neřídí a její pasažéři se zbavují všech zavazadel a svěřují své životy do Boží vůle, je to následování Krista do nepohody, do ohrožení svého i druhých, do utkvání se s neřešitelnými problémy a o vyhledávání a brání na sebe problémů druhých - v síle Ježíše Krista, který právě takový lidský život prožil.

Jen tak budeme patřit ke Kristu, jen tak můžeme na Něho spoléhat, jen tak to bude Kristus, kdo definuje můj život, jen tak ho skutečně poznám. Poznávat Ježíše, následovat ho, to není bezpečné, snadné, není to pohodová procházka, je to extrémní, vzrušující záležitost.

Pokud jde o mne, chtěl bych do toho jít a takové křesťanství prožít. Co vy?

TOMÁŠ KÁBRT

AKCE V ZÁŘÍ

Není-li uvedeno jinak, koná se akce v Modlitebně církve adventistů v Sokolově na Šenvertu, Kraslické ulici 14

KAŽDÉ PONDĚLÍ A STŘEDU 14:00

Nácvik duchovních písní s dětmi, vede Luboš Olah, 16:00 Biblická hodina a zkouška romské skupiny Boží cesta, vedou T. Kábrt a B. Zámečník

KAŽDÝ ČTVRTEK 18:00 Nácvik zpěvu s Hedou Bauerovou

KAŽDÝ PÁTEK 15:30 Příprava hudebníků, zpěváků a účinkujících na romskou bohoslužbu, 17:30 Studium Bible s Kábrtovými: Základy víry

SOBOTA 3.9. 9:30 Sobotní škola: Ježíš si získával důvěru lidí, 11:00 Kázání Bohuslava Zámečníka, 14:00 Bohoslužba s romskou skupinou Boží cesta a J. Bauerem

ÚTERÝ 6.9. 18:00 Modlitební setkání u Kábrtových v Libavském Údolí 46

ČTVRTEK 8.9. 18:00 Jednání výboru sboru

SOBOTA 10.9. 9:30 Sobotní škola: Následujte mě, 11:00 Kázání Aleny Novákové, 14:00 Bohoslužba s romskou skupinou Boží cesta a Alenou Novákovou

ÚTERÝ 13.9. 18:00 Svoboda sebezapomnění - Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem v Městské knihovně Loket

SOBOTA 17.9. 9:30 Sobotní škola: Služba ve městech, 11:00 Kázání Daniela Kábrta, 14:00 Bohoslužba s romskou skupinou Boží cesta a Danielem Kábrtem, 16:00 Jak správně čistit zuby - s medikem D. Kábrtem

NEDĚLE 18.9. 18:00 Výlet pro děti s Pohlázením do Techmánie Plzeň

ÚTERÝ 20.9. 18:00 Modlitební setkání u Věry Grygarové v Sokolově, ulici Pionýrů

SOBOTA 24.9. 9:30 Sobotní škola: Jak máme čekat na Krista?, 11:00 Slavnost Večeře Páně s Martinem Lindtnerem

Více na [//sokolov.casd.cz](http://sokolov.casd.cz)

PŘIPRAVUJEME:

8. - 9.10. Bobří desetiboj u Č. Lípý

JAK SPRÁVNĚ NA ZUBY

Student posledního ročníku zubního lékařství na Univerzitě Karlově v Praze Daniel Kábrt zve všechny děti a mládež na přednášku „Jak si správně čistit zuby a tím předcházet tvoření kazů“. Uskuteční se v sobotu 17.9., po skončení odpolední bohoslužby, od 16 hodin v modlitebně církve adventistů na Kraslické 494 v Sokolově. Medik, který je také studentem Teologického semináře církve adventistů v Sázavě, zve i na dopolední a odpolední bohoslužbu, kde bude kázat Boží slovo. **(hka)**